

COLECȚIA TT

TRAIAN TANDIN

Judiciarul în alertă

De același autor:

- *Asasinate în scop de jaf*
- *Căpitan la crime*
- *Căpitan la Direcția Judiciară*
- *Comisar la Omoruri*
- *Condamnați la închisoare pe viață*
- *Crime homosexuale*
- *Crimele lăcomiei în România*
- *Criminali români condamnați la moarte*
- *Criminali români condamnați la pedeapsa capitală*
- *Din jurnalul unui polițist*
- *Homosexualii - asasini și victime*
- *Jocul cu moartea*
- *Prințul otrăvurilor*
- *Viețașii*

TRAIAN TANDIN

Judiciarul în alertă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TANDIN, TRAIAN
Judiciarul în alertă / Traian Tandin. - București : Neverland, 2019
ISBN 978-606-8390-86-4

821.135.1

Toate drepturile rezervate. Niciun fragment din această lucrare și
nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub
nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv
fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a infor-
mației, fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de Editura NEVERLAND

Copyright © 2019

RĂZBUNAREA URSULUI

August 1975, într-o sâmbătă. În seara aceea, Titus Bădiță și prietenul său Jean Floroiu se întorceau din satul Cornățel. Afară se lăsase întunericul. Trecură podul peste pârâul Albișor, continuându-și drumul spre centrul comunei Bogdănești. Încetini ră pașii, deoarece până în dreptul dispensarului sanitar trebuiau să străbată o pantă de câteva sute de metri. Deodată se opriră. Un om era căzut în mijlocul drumului. Bădiță aprinse un băț, de chibrit. Cetățeanul zăcea cu fața în jos și nu mai respira. Capul îi era plin de sânge.

– Privește spre izlaz! izbucni Floroiu.

Deslușiră silueta unui bărbat care fugea pe izlaz, apoi dispăru pe puntea ce traversa pârâul Albișor cu direcția spre Cornățel.

– Să ști că ăla l-a omorât! exclamă Bădiță.

– Hai repede, să-l anunțăm pe șeful de post.

La scurt timp sosi la fața locului o echipă operativă condusă de colonelul Ștefan, șeful miliției județului Botoșani. Diagnosticul cazului era fără îndoială: omor!

Cadavrul aparținea lui Tănase Luncan de 52 ani, din comuna Bogdănești, satul Cornățel. Moartea sa datorase hemoragiei meningo-cerebrale și ventriculare ca urmare a unui politraumatism cranio-cerebral. Lângă cadavru erau trei bucăți de scândură, rupte la capete. Una dintre ele avea două cuie ruginite.

Primul este introdus în câmpul infracțiunii câinele de urmărire Grind, faimosul urmaș al lui Ringo. I se dă urme de miros, de plutonierul adjutant Pândaru, de la o bucată de scândură. „Grind” adulmeca urma și porni în cursă spre izlazul comunal din stânga drumului, în direcția cimitirului. După o bucată de drum se opri și începu să dea târcoale unui obiect. Era o bucată de scândură asemeni celorlalte trei, găsite lângă cadavru. La un capăt avea două cuie ruginite. De aici, „Grind” își relua cursa, îndreptându-se în direcția opusă cimitirului, pe partea ce străbate izlazul comunal. Ajungând la puntea ce trece peste pârâul Albișor, spre Cornățel, el se opri și refuză s-o străbată. Oare de frică? „Nici vorbă” își spuse conductorul câinelui.

– Ce s-a întâmplat cu Grind? întrebă căpitanul Cărpus. Șeful serviciului judiciar.

– Ar vrea să spună că urmele duc numai până la capătul punții, răspunse Pîndaru. Probabil că asasinul e mers de aici prin apă.

– Bine, dar martorii l-au văzut când a traversat puntea, continuându-și fuga pe malul celălalt.

– Nu știu ce să zic, dar am mare încredere în „Grind”, își mângâie câinele Pîndaru. Ne cunoaștem...

Pentru o mai certă convingere, „Grind” primi sarcină să caute urma de miros pe malul celălalt al pârâului, însă nu o găsi.

– Ciudată situație! spuse căpitanul. Trebuie să acordăm mare atenție cercetării locului faptei. Verificați cu răbdare și terenul din jur.

Lângă victimă se găsi un briceag, cu lama închisă, care nu prezenta urme de sânge.

Pe izlaz, la circa 40 m de poteca ce îl străbătea, se găsiră două navete cu sticle goale. Pe etichete erau menționate diferite sorturi de băuturi alcoolice.

Examinarea cadavrului evidenție o plagă liniară, profundă, în regiunea fesieră dreaptă și o plagă ovulară, cu lipsa epidermului, la degetul medius drept. Această ultimă plagă demonstra că victima încercase să se apere cu mâna dreaptă de lovitura cuțitului. Din punct de vedere criminalistic se mai putea aprecia că Tănase Luncan fusese lovit prin surprindere.

– Pentru această apreciere pledează și interpretarea elementelor medico-legale ale cazului, spuse Petre Mezinca, medicul legist. Leziunile din regiunea craniană au fost produse în timp ce agresorul se afla în partea stângă și în spatele victimei.

– Exact, confirmă medicul. Leziunea sigur și direct mortală a fost cea din regiunea cefalică, care a produs fractura de boltă și bază craniană. Leziunea din regiunea fesieră dreaptă nu a fost vitală.

– Ați putea aprecia câte lovituri a primit victima în cap?

– Cel puțin trei lovituri, răspunse medicul privind la leziunile cadavrului.

– Și noi suntem siguri că a fost lovit de trei ori.

– Cum ați ajuns la această concluzie?

– În urma examinării armei criminale, locotenentul Munteanu, tehnicianul nostru criminalist, a stabilit că cele patru bucăți de scândură fac corp comun, provenind de la o șipcă din lemn de fag lungă de 1,50 m. Întrucât loviturile au fost aplicate cu forță, șipca s-a rupt de fiecare dată. Ea s-a rupt de trei ori, ceea ce denotă trei lovituri.

– Așa-i, îi plăcu medicului.

– Agresorii l-au lovit cu sete în dorința de a-l ucide.

– Agresorii? sesiză Mazinca. Dacă folosim aceeași logică de interpretare, impresia că leziunea produsă cu cuțitul în regiunea fesieră nu se mai conjugă cu aceste aprecieri.

– Ba da. Se conjugă perfect, spuse căpitanul. În acțiunile criminale de acest gen trebuie să existe o logică a autorului. Însăși faptele lor le trădează „logica”. Interpretându-le, deci, faptele, noi reușim să detectăm ceea ce se numește mobilul crimei.

– Și care ar fi, mă rog, mobilul în cazul de față? întrebă medicul ușor stânjenit de mica lecție de psihologie.

Ofițerul zâmbi, apoi răspunse:

– Răzbunare, ură!

– Cum ați ajuns la această concluzie?

– Faptul că sângele din rana de la fesă s-a scurs în direcția șirei spinării, denotă ca victima era culcată le pământ, cu fața în jos. Lovitura în nici un caz nu a urmărit moartea, deoarece a fost aplicată într-un loc care nu afecta un organ vital. Și acum intervine logica: tocmai postura în care se afla victima și regiunea unde a fost plasată lovitura, trădează sentimentul de batjocură, de ură puternică, de răzbunare dementială din partea autorilor.

Aprecierea asupra acestui mobil a câștigat și mai mult în greutate când, într-un buzunar de la chimirul lui Tănase Luncan, s-a găsit suma de 2.500 lei. Ipoteza jafului era exclusă.

Referitor la agresori, căpitanul Cărpuş nu punea o clipă la îndoială că omorul fusese comis de cel puțin două persoane. Pleda în acest sens urmele de pași și cele două instrumente de lovire: șipca și cuțitul. Briceagul găsit la locul faptei aparținea victimei și nu făcuse uz de el. Probabil că Tănase Luncan, din instinct de apărare, încercase să-i deschidă lama, dar fusese prea târziu. Fiind vorba, deci, de cel puțin doi autori, era foarte greu de lămurit în acel stadiu al cercetărilor de ce martorii văzuseră doar unul singur. Poate că el doilea a fugit în altă direcție! Nu, este nu se putea, deoarece Grind care a fost pus pe urme de mai multe ori, l-ar fi „mirosit”. Atunci?! Era o mare enigmă...

Locotenentul Munteanu examinând „arma rece”, ajunsese la concluzia că ea fusese ruptă dintr-un gard.

Pe baza aprecierii imobilului crimei ca fiind răzbunarea, căpitanul luă o serie de măsuri de verificare și investigare ce urmăreau mai multe obiective: stabilirea persoanelor angajate în diverse conflicte cu Tănase Luncan și cum

justifică timpul din floare comiterii omorului; activitatea victimei din ziua critică; activitatea elementelor din comună, cunoscute cu manifestări violente; discuțiile care se purtau în legătură cu crima; identificarea gardului de unde fusese smulsă șipca.

– Și mai este ceva, le spuse căpitanul subalternilor săi. Navetele cu sticle goale! Trebuie să stabilim de unde provin și cum au ajuns pe izlaz, în apropierea locului faptei. N-ar fi exclus să aibă vreo legătură cu crima, deși Grind nu le-a acordat nici o atenție. Vom verifica, la bufet dacă cineva a cumpărat o asemenea cantitate de băutură poate pentru vreun botez, o nuntă. Poate a avut loc chiar o petrecere câmpenească.

Se stabili că în sâmbăta aceea Tănase Luncan plecase de acasă în comuna Bogdănești pentru a face unele cumpărături. Pe la orele 17.00 intrase în bufetul din comună să bea bere. Consumase bere până în jurul orelor 19.45, când părăsise bufetul și se îndreptase spre satul Cornățel. Băuse cam mult și se turmentase. În bufet nu se certase cu nimeni și nu purtase vreo discuție contradictorie cu cineva. Făcuse, însă, glume pe seama unor consăteni, uneori depășind măsura. Din momentul părăsirii bufetului și până la orele 20.15 când fusese găsit mort în drum, nu s-a mai putut afla ce se întâmplase. În urma experimentului făcut de căpitanul Cărpuş pe traseul parcurs de victimă de la bufet până la locul unde a fost găsită, s-a stabilit că distanța între cele două puncte era de 1050 m și se parcurgea, la pas normal, în 21 de minute. Însemna că Tănase Luncan, de la ieșirea din bufet, nu se abătuse din drum. Agresiunea avusese loc între orele 20.05-20.10, cadavrul acestuia fiind descoperit de cei doi martori la numai câteva minute după omor.

Investigațiile în jurul lui Tănase Luncan stabilesc că acesta fusese angajat în numeroase conflicte, multe dintre ele cu rude apropiate. În urmă cu doi ani fusese bătut de doi cetățeni din comună, împăcându-se la judecată în schimbul unor despăgubiri bănești. Era o fire ironică.

În biroul poetului de miliție intră locotenentul Munteanu. În ciuda oboselii de peste noapte, radia de bucurie.

- Ai găsit probabil locul de unde s-a luat șipca... anticipă căpitanul.
- Da, zise locotenentul. De la gardul școlii!
- Bravo! îl felicită căpitanul.

Școala din comuna Bogdănești era pe traseul parcurs de victimă, traseu obligatoriu de trecere pentru cei care se îndreptau spre satul Cornățel. Ea se afla cam la 100 m de bufetul din comună.

Șipca fiind luată din gardul școlii, însemna că autorii urmăriseră victima, premeditând, deci, omorul.

– E limpede! zise căpitanul analizând noua situație cu subalternii săi. Autorii trebuie să-i căutăm în rândul persoanelor care au fost sâmbătă seara la bufet. Nu va fi ușor. Sâmbătă s-a adus bere proaspătă, la halbă și la bufet a fost un vacarm.

Eforturile echipei sunt îndreptate pe această pistă. Cine a fost la bufet... Cu cine a stat la masă... Când a plecat... Cine l-a văzut. Încotro s-a dus... O muncă asiduă de cercetare în păienjeniș.

Gestionarul bufetului relatează că cele două navete cu sticle goale găsite pe izlazul comunal îi fuseseră furate în seara critică din spatele localului unde ținea ambalajele. Nu bănuia cine putuse fi autorul.

Se stabili că Florin Militaru, un client al miliției, ce era din același sat cu victima, fusese și el la bufet. La beție devenea agresiv și nu mai ținea cont de ceea ce face. Se îmbătase certându-se cu frații Patraulea. Părăsise bufetul imediat după victimă. În jurul orelor 21.00 fusese văzut în curtea locuinței sale, umblând agitat cu un cuțit în mână. Este adus la postul de miliție pentru cercetări.

De cum intră în birou, căpitanul Cărpuş observă că Florin Militaru purta o căciulă țuguiață, le fel ca a victimei.

– Nu-i de furat, să mor! observă imediat Militaru unde privea ofițerul. Avem în Cornăţel blănaru' nostru. Puteți să verificați.

Ofițerul îl atacă direct cu privire la omor.

– Nu l-am omorât eu, ferească Dumnezeu! reacționează Militaru. Sunt nevinovat!

Fără văicăreli. Spune repede cum s-a întâmplat.

– Da' nu eu l-am omorât, v-am spus. Nu-mi încarc sufletu' cu fapte d'astea.

– Minți! zise Roman gândindu-se la o stratagemă. Ai fost văzut de doi martori când te depărtaai de cadavru.

– Nu-i adevărat, am fost beat.

– Munci ce căutai cu cuțitul prin curte?

– Care... cuțit? se agită Militaru pe scaun.

– Cu care l-ai lovit! îl săgetă căpitanul.

– Nu l-am lovit eu, nu sunt criminal! izbucni Militaru în plâns. Dacă am fost văzut în urma lui Luncan, mușcă el din nadă, asta nu înseamnă ca eu sunt ucigașul.

- Dacă te știai nevinovat, de ce ai fugit?
- De frică!
- De frica remușcărilor?
- Nu. De frică să nu fiu prins cu cele două navete cu sticle goale, pe care le furasem de la bufet!

– Minți! Numai pentru atât nu fugeai, riscând să fi învinuit de omor.

– Ba da, mai mult de asta am fugit, să mor! Venind cu navetele în spate și apucând-o pe poteca izlazului, l-am văzut pe cei doi oameni care s-au oprit în mijlocul drumului, lângă cadavru. Au aprins un chibrit și i-am auzit vorbind că Luncan fusese omorât. Atunci, de frică să nu creadă cineva că eu l-am omorât, am luat-o la fugă pe izlaz. Am aruncat navetele și am traversat puntea, fugind prin grădini până la mine acasă. Am luat cuțitul și am așteptat în curte. Credeam că m-au recunoscut și că vor veni după mine.

Căpitanul tăcu.

– Nu vă mai spun, continuă Militaru, că am tras și o spaimă când am trecut puntea, de era să... Mi-e rușine să vă zic. În apă bolborosea ceva.

– Ce?

– N-am observat, că era întuneric. Apoi mie îmi ardea de stat?

– Mda.

– Acu' pot să aprind și eu o țigară? sesiză Militaru că îl convinsese pe ofițer. N-am mințit cu nimic, să mor!

Într-adevăr, contrar obiceiului său, Florin Militaru spusese de această dată adevărul. Trecuse prin clipe grele de spaimă. Alcoolul, navetele furate, dar mai ales omorul comis în apropierea sa, îl determinaseră să fugă acasă ca un bezmetic. Acum era clar de ce Grind refuzase să treacă puntea peste pârau și nu băgase în seamă navetele cu sticle goale. El își făcuse conștiincios datoria. Prelucrase foarte bine urma de miros a ucigașilor și nu a lui Florin Militaru, „ucigaș” de bunuri din avutul statului.

Așadar, Militaru venise pe drum nu în urma victimei, ci a agresorilor, pe care însă nu îi observase. După săvârșirea omorului, ucigașii nu se mai întorseră pe același drum deoarece sesizaseră venind un om în urma lor, acesta nefiind altul, desigur, decât Militaru. Pentru a evita pericolul de a fi recunoscuți, ei dispăruseră urmând albia pâraului Albișor.

– Și ce ai avut cu frații Patraulea? îl întreabă căpitanul pe Militaru.

– Eu n-am nimic cu el, răspunse Florin. Ei au cu mine... Sunt niște oameni foarte răzbunători și caută de mult să mi-o coacă. Mi-au spus-o și între patru ochi.

– De ce?

– Cu 12 ani în urmă, la sărbătoarea Anului Nou, Darie Patraulea, pe atunci flăcău, s-a mascat în urs și a ridicat o bâță deasupra capului meu, sperându-mă. Revenindu-mi, l-am imobilizat pe „urs” și i-am tras o bătaie zdravănă de i-a pierit pofta pentru totdeauna să mai facă astfel de glume. De-atunci mă ține minte și unindu-se cu frate-su’ Miclea, așteaptă să mă prindă la cotitură.

– Chiar așa? zâmbi ofițerul.

Da. Țasta-i adevărul... Numai că nu mă pot răpune decât dacă sunt beat. Altfel, mamă, mamă! își încordă Militaru mușchiul de la braț.

– Bine... Du-te, ești liber.

Verificările continuă intens pentru a identifica cine dintre persoanele care fuseseră sâmbătă seara la bufet avea totuși „ceva” cu Tănase Luncan. Toate suspiciunile apărute împotriva unor consăteni au fost însă excluse pe parcurs, astfel că ofițerul se trezi după câteva zile că bate pasul pe loc. Se gândi la o nouă ipoteză.

– Verifică, te rog, îi ordonă el locotenentului Mușat, dacă frații Patraulea au avut cândva vreun conflict cu Luncan. Dacă se dușmăneau. Cu gândul la Militaru, poate că am trecut prea ușor peste această variantă.

Locotenentul Mușat execută verificarea ordonată și îi raportă șefului său:

– N-au avut niciodată vreun conflict. Tănase Luncan nici nu se cunoștea prea bine cu frații Patraulea. Victima locuia, după cum știți, în satul Cornățel pe când cei doi frați au case chiar în comună. Totuși, mi se pare un lucru foarte suspect la acești frați... făcu Mușat o pauză.

– Spune, te ascult.

– Sâmbătă seara ei au fost la bufet împreună cu soțiile și au consumat foarte multă bere. De remarcat, apăsă locotenentul, că după plecarea lui Militaru, au ieșit și ei din bufet la câteva minute.

Căpitanul Cărpuş tresări. Era un element nou care apărea în cercetări și care deschidea cea mai mare perspectivă a rezolvării cazului.

– Ei nu s-au mai întors la bufet, continuă tânărul ofițer, astfel că soțiile lor au plecat singure acasă. Pe drum, ele s-au întâlnit cu doi consăteni pe care i-au întrebat dacă nu cumva i-au văzut pe soții lor.

– Bravo, Mușate! îi zise căpitanul plin de satisfacție. Nu degeaba te iau mai mereu în dreapta mea. Locotenentul se înroși. Deși noi nu cunoaștem ce

diferenduri, unele poate ascunse, au existat între Tănase Luncan și frații Patraulea, cred că numai aceștia din urmă s-au răzbunat pe victimă.

Se extind verificările la locurile de muncă ale celor doi frați. Duminică, a doua zi după ce s-a comis omorul, Darie Patraulea fiind la lucru, la o carieră de piatră din comuna Tenea, nu mâncase nimic toată ziua. Era foarte abătut. Miclea avea două zgârieturi la o mână.

„Cred că aceste zgârieturi provin de la cuiele șipcii!” se gândi căpitanul.

Miclea Patraulea negă că sâmbătă seara nu se mai întorsese în bufet cu fratele său.

– Am fost doar până la toaletă și am revenit, zise el. Nu-i adevărat că ne-am lăsat soțiile la bufet. Am plecat spre casă toți patru.

– Și de ce ești zgâriat la mână? îl întreabă căpitanul.

– Aaa!... exclamă el privind la răni. Am fost la pădure cu tatăl meu. Am tăiat lemne, acolo m-am zgâriat.

Miclea fu lăsat să plece acasă, fără să fie întrebat în amănunt despre activitatea sa din seara zilei de sâmbătă. Căpitanul Cărpuş avea planul său. Trebuia să adune probe.

Două zile mai târziu, Miclea fu chemat din nou la postul de miliție, dar nu era de găsit. Cu o zi în urmă fusese transportat cu salvarea la spital. Orbise!

Locotenentul Muşat fu însărcinat să verifice la spital dacă, într-adevăr așa stau lucrurile.

– Simulează! Acesta este... diagnosticul! îi spuse medicul ofițerului. Astăzi îi facem externarea.

Miclea Patraulea fu adus cu salvarea... la miliție.

– Cum ți s-a întâmplat tocmai ție un necaz ca ăst? îl întreabă căpitanul care strânsese suficiente probe de vinovăție împotriva lui.

– Dintr-o prostie de-a mea, tovarășe căpitan. Ieri am sudat două piese la serviciu fără să folosesc masca de protecție. Nu mi-am dat seama...

– Cum așa... Doar noi am stabilit ca ai folosit două măști! Auzind aceste cuvinte, „orbul” își răsfiră degetele palmei pe care o ținea deasupra ochilor.

– Ce vreți să ziceți? îngână el.

– Că ai folosit două măști, repetă căpitanul. Una de protecție, pentru sudură, și alta de... teatru! Pe cine vrei să „orbești” asasinule?

– Eu... Eu... asasin? Îngână Miclea, foindu-se pe scaun. Își luă mâna de la ochi.

– Coasasin! Adică părtaș cu fratele tău! Îngroșă vorba căpitanul, punându-i în fața un imprimat bătut la mașină. „Citește-ți” mandatul de arestare și semnează-l. Dar fii atent să nu **orbești!** Mai avem nevoie de vederea ta și la reconstituire.

– Și Darie, frate-meu, unde este?

– În camera de alături, folosi ofițerul un truc. A recunoscut. O să ai ocazia să-l „vezi” la confruntare?

– Ce să mai ascund adevărul, mai are vreun rost? Începu Miclea să tremure. Nu mai are... Și așa zilele astea au fost un chin... Am omorât un om nevinovat...

Mărturisirea lui Miclea îl zgudui pe căpitan. Așa cum stabilise locotenentul Mușat. Între frații Patraulea și Tănase Luncan nu avusese loc niciodată vreun conflict. Dimpotrivă, se respectau și se stimau. Cu toate acestea, cei doi frați se răzbnaseră pe el demential...

Tănase Luncan a fost victima unei erori de persoană.

Beți fiind, frații Patraulea nu cu el voiseră să încheie socotelile, ci cu Florin Militaru, pentru bătaia aceea, pe care o primise Darie, cu 12 ani în urmă, pentru gluma lui nesărată. Plecând din bufet la câteva minute după Militaru, ei n-au avut cum să intuiască că acesta ieșise din joc ducându-se în spatele localului ca să fure navetele cu sticle goale. Criminalii au luat de fapt, urma lui Tănase Luncan, care plecase înaintea lui Militaru și care purta căciulă la fel, țuguiață, singurul element de reper în semiîntuneric.